

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

12. Amice, quomodo huc instrasti, non habens veste[m] nuptialem?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

Lib. 9.
cap. 3.
Lib. 3.
cap. 12.

Defens.
contra
Vobitak;
Lib. 1. cap.
2. ad scit.
6.
Caluini
laruata
blasphem-
ia.

bere auctoritatem? Huic obsoletæ & rancidæ calūniæ quam hic Calvinus vt cramben sapè recoctam regerit, iam olim respondimus, tum in opere nostro de Principiis fidei, tum vberius multo in defensione nostra contra Vyhitakerum, qui Caluini vanitatem maiori vanitate & ineptia rueri frustra conatus est. Summa est, mentiri Caluinum quando ait sententiam Catholicorum esse, quòd ab Ecclesiæ determinatione penderet, quæ Scripturæ reuerentia debeat. Hoc enim Ecclesia non determinat, sed vt rem per se notissimam penitus indeterminatam relinquit. Determinat quidem qui libri pro scriptura Canonica habendi sint, sed non determinat quanta fides & auctoritas ipsi scripturæ Canonice adhibenda sit. Quæ duo quàm longè lateque inter se discrepent, in vtroque opere prænominato, sed magis in posteriori, late & copiosè explicuimus. Vana ergo & frivola, scelerata & impia est, tota hoc loco Caluini declamatio. Quæ tamen impietas maxima in postremis eius verbis clarius cōspicitur, vbi ait, *Spiritum sanctum hic docere, simul ac in medium prodit maiestas Dei, silentium esse toti mundo: id est, vbi aliqua noua lecta exoritur, silentium esse toti Ecclesiæ.* Suam enim sectam, sui noui Evangelij exitum, & restitutionem, pro quo hoc loco pugnat, homo blasphemus designat, quum *Dei maiestatem in medium prodire fingit; sicuti Ecclesiæ Pastores ac Præpositos negligendos designat, quum toti mundo silentium affirmat.* Hæc est Caluini hoc loco laruata blasphemia, quam detracta larua omnium oculis in propria forma conspiciendam, tubiicere operæpretium duxi.

IN MATTHÆI CAP. XXII.

12. *Amice, quomodo huc intraſti non habens vestem nuptialem?*

Bonorum
operum ne
cessitas de-
fenditur.

VVM hæc terribilis Dei increpatio, & horrenda quæ consequitur pœna, nō ad Indæos, sed ad Gentiles, de quorū vocatione posterior parabola pars loquitur, manifestè pertineat; nec ad quosuis Gentiles, sed ad vocatos, & Ecclesiæ domum ingressos, atque in conuiuio nuptiali discumbentes, id est, fide iam & sacramentorum participatione fidelium societati admixtos; in huiusmodi autem sub persona vnius (sive vt vnius exemplo ceteri caueant, sive vt nē ille vnus sit quilibet apud se accuratius

per

perpendat) desiderata vestis nuptialis, necessariò significare debeat, non infidelitatem, sed cum fidei professione coniunctam vitæ turpitudinem, vt propterea hic locus vitæ puritatem & bonorum operû studium ad salutem esse necessariam euidenter conuincat; Calvinus hunc locum exponens, in omnem se partem versat, variâque pertentat, ne illam bonorum operum necessitatem ingenuè & apertè profiteatur, aut solius iustificantis fidei naufragium ante oculos positum videre & agnoscere cogatur. Totam eius explicationem subiiciam. *De veste (inquit) nuptiali frustra certatur sine fides, an sancta & pia vita: quia neque fides à bonis operibus separari potest, & bona opera non nisi ex fide procedunt.* Hæc est prima tergiuersatio, & superbi hæretici inanis lucta. Demus enim fidem à bonis operibus separari non posse, (quod tamen falsitatis ac demeritæ plenum esse plurimæ scripturæ docent, vt suis in Paulum locis docēbimus.) verum sit (quia verum est) bona opera, quæ verè bona sunt, nõ nisi ex fide procedere. An propterea frustra quæritur de veste nuptiali hoc loco, sit ne fides an sancta & pia vita? Ad posterius quod attinet, expeditum & clarum est, tamen ex fide bona opera procedunt, sicut ex radice fructus, tamen sicuti radix frequentissimè caret fructu, sic fides carere potest operibus bonis, ideòque data fide non sequi bona opera. Vnde meritò hoc loco quæritur, an hæc vestis nuptialis fuerit radix an fructus, fuerit fides an vitæ puritas. Sed ad prius quod attinet, eo quidem concessio à nobis (quod concedere opus non est, nec nisi vberioris disputationis causa, & vt maior reluctantis hæretici absurditas elucescat, concedimus) probabilior videri potest Caluini assertio; sed falsa nihilominus & absurda est. Tamen enim fides à bona vita separari non posset, tamen quum negari nequeat, quia res sint inter se distinctæ, credete & operari, sicut radix à fructibus distincta est, etsi talis radix esset quæ semper germinaret, meritò quæri potest an vestis nuptialis hoc loco fidem ipsam significet an vitæ puritatem, radicem an fructum. Tamen, inquam, inseparabilia concedimus, tamen diuersa & distincta esse nec ipse Calvinus negabit. Hominem & risibilem esse, inseparabilia sunt, & ex Principiis speciei humanæ profluit, quòd homo solus risibilis sit, sicut ex fide promanant opera verè & coram Deo bona. Distincta nihilominus sunt homo & risibile. Illud enim naturam, hoc accideas designat. Vnde non quicquid tribuitur homini, hoc etiam, risibili quatenus tali tribuendum. Quum

Prima Cal
uini tergi-
uersatio.

ergo

ergo distincta & diuersa sint fides & vitæ puritas, esto, inseparabilia sint, tamen non quicquid tribuitur vni, idem tribuitur alteri; nec defectus vnius est defectus alterius. Pone, inquam, vno deficiente alterum deficere, & vbi primum cessat fides, cessare opus bonum, & contrâ. Alia tamen & distincta peccata sunt, suâque habent distinctas pœnas in Dei iudicio, non credere promissionibus Dei (vt in sensu Caluini de fide loquamur) & non diligere proximum, vel alio quocunque modo contra secundam tabulam delinquere. Sicut ergo distincta virtus est fides à vitæ puritate, & distinctum peccatum est, non credere promissionibus Dei, & non facere quæ Deus iubet; sic increpante nos Deo quòd vestem nuptialem non habemus, meritò quæri potest, an hæc increpationis defectum fidei vel defectum charitatis noceat; & an ipsa vestis nuptialis sit ipsa fides, an charitas fidei adiuncta.

Præterea eo magis hæc necessaria quæstio est, quia tamen hæretici velint fidem à bonis operibus separari non posse, & verumque in eo qui saluatur adesse affirmant, tamen salutem aiunt ex vna fide pendere, non ex bonis operibus, quæ nihil aliud quàm notæ & testimonia sint præsentis fidei, sicut fructus notæ & argumenta sunt viuientis arboris. Hoc enim ita constituto, tamen si demus fidem & bona opera non separari, tamen quomodo in hac Scriptura increpatur & damnatur à Deo iudice qui veste nuptiali caruit, meritissimè quæritur vtrum hæc vestis nuptialis fidem significet, an bona opera: vt ita videlicet intelligamus vtri damnatio inflicta fuerit, an fidei defectui, & quia non credidit; an potius bonorum operum defectui, & quia nullis bonis operibus vestitus fuit. Frustra ergo Caluinus hanc quæstionem fugit, in qua se causa casurum facile præuidebat. Vestis quippe nuptialis nomine ipsam charitatem & bonorum operum studium ac vitæ puritatem necessariò intelligi, tum parabolæ ipsius tota connexio, tum alia Scripturæ, tum veterum Patrum consentientes sententiæ luculentè probant, sicuti in Promptuario Catholico olim explicatum dedimus. Quod autem frustra & inaniter, etsi calidè & veteratorè, hanc quæstionem fugit Caluinus, familiariter exprobo. Pone me aliquem interrogare, Quomodo huc intrasti nihil videns? Quamuis enim certum sit vti homo videat varia requiri, oculi bonitatem, medium dispositum, ac lumen, & hæc non separari in eo qui videt, meritò tamen quæri potest, quo sensu interrogauerim, cur nihil videt ingressus sit, an quia cæcus omnino erat, aut oculis læsus, an

*Dom. 19.
post Pent.*

*Caluini
astutia ex
penditur.*

377

quia lumine caruit, an etiam quia nec cæcus nec læsus nec lumine carens, casu tamen aut vi aliqua iniecta videre non potuerit. Sed idcirco Calvinus querere noluit, ne querendo aut apertam veritatem negare, & iustissimæ reprehensionis patere, aut ipsam veritatem suæque solius fidei apertum ante oculos naufragium conspiciere & deplorare cogere. Omnes igitur veteres interpretes querunt, & querendo concludunt, vestis nuptialis nomine ipsam bonorum operum vestem, qua indutus & ornatus esse debet qui in Christum credit, significari; qua qui caret, & quia illa caret, proicitur in tenebras exteriores.

Præterea si fides à bonis operibus separari non potest, ideo que frustra queritur, sitne hæc vestis nuptialis fides, an pia sanctaque vita, de utroque igitur loquetur Christus, & utrumque significabit vestis nuptialis. Si utrumque significat, ergo utrumque ad salutem necessarium est. Hac enim veste nuptiali qui caret, id est, illo utroque qui caret, qui, inquam, fide & bonis operibus caret (separari enim ista non possunt) ille ligatis manibus ac pedibus proicitur in tenebras exteriores. Præclare igitur Calvinus suam solam salvificam fidem tutatus est. Præclare bonorum operum necessitatem, quam ex hac veste nuptiali tam necessaria colligunt inuictè Catholici, remouit. Dum enim de neutra queri vult, utramque posuit, utramque stabilivit. Sic iterum concessio eo quod falsissimè ponit, nihil contra orthodoxam sententiam, sed totum contra insanas suas hæreses cõclusit. Videamus quæ in eo sequuntur.

Subiungit quid Christus hac interrogatione dicere voluerit. *Christus* (inquit) *hoc tantum voluit, hac lege nos à Domino vocari, ut spiritu renouemur in eius imaginem, ideòque, ut perpetuò domi eius maneamus, veterem hominem cum suis inquinamentis exuendum esse, ac meditando nouam vitam, ut vestitus tam honorifica vocationi respondeat.* Hæc ille. Notanda fraudulenta doctrina. Ait quidem exigi his verbis à Christo totius vitæ puritatem & sanctitatem (hoc est enim spiritu renouari in imaginem Christi, & exuere veterem hominem cum inquinamentis suis) sed ideo exigi *ut vestitus talis tam honorifica vocationi respondeat*: id est, non quia talis vestitus sit ad salutem necessarius, sed quia congruum est filios Dei per adoptionem gratuitam factos, piam ac sanctam vitam ducere filiis Dei dignam, & qua tam honorifica vocationi respondeat. Hoc enim totum est quod hæretici hodie vitæ puritati ac sanctitati tribuere volunt, ut bona opera sint quidem

*Calvinus
ex suis prin-
cipijs refu-
tatur.*

*Fraudu-
lenta Cal-
uini do-
ctrina.*

M

*Bonorum
operū ne-
cessitas cō-
cluditur.*

Christianis hominibus digna, sint notæ & signa fidei ac vo-
cationis nostræ, sint opera quædam eucharistica, vt ostenda-
mus nos non ingratos esse gratuitæ iustificationi nostræ per
Christum: sed nullo modo esse ad salutem & iustitiam neces-
saria, aut quæ nos coram Deo iustos & gratos faciant, vel de-
nique vt ex eis iustificemur aut saluemur. Atqui totum hoc
pestilentissimum eorum cōmentum hic vnus locus subuertit,
qui *vestem nuptialem*, quam ipse iam Caluinus ponit in to-
tius vitæ puritate, videlicet *in renouatione spirituali, & in ve-
teris hominis depositione*: non solum vt *vestitum honorifica no-
stræ vocationi respondentem*, quod solum Caluinus hoc loco
dicit, hunc fucum lectori faciens vt vitæ sanctitatī aliquid
magnum tribuere videretur; sed præterea vt vestitum penitus
ad salutem necessarium: quando qui eo caruit, hoc ipso no-
mine, *proicitur in tenebras exteriores*.

*Quæstio-
nem à re
proposita
alienam
mouit.*

Vidit hanc huius loci consequentiam & hanc difficulta-
tem Caluinus. Vidit priorem fucum non penitus satisfacere
nasuto & cordato lectori. Sibi igitur hanc difficultatem mo-
uet, subiungens. *Sed quaritur qui conueniat mendicum atroci
pœna multari, quia nuptialem vestem non attulerit, quasi
verò nouum sit, miseros qui victum in compitis quaritant, læ-
ceros ac deformes conspici*. Proponit vaser hæreticus quæstio-
nem, quasi de mendico & corporali amiētū ageretur, non au-
tem de vocato ex Gentibus ad fidem, adeoque iam in conui-
uio nuptiali discumbente, id est, credente & in sacramentis
participante, ideoque non fide tantum, sed & bonis operibus
(separari enim ista non possunt iuxta Caluinum) aut induto,
aut certè induēdo. De isto enim certè quaritur cur tam atro-
ci pœna multatur, si bonorum operum vestis ad salutem ne-
cessaria non est. Respondeo (ait Caluinus) *hic non tractari vnde
vestis petenda sit*. Neque id hoc loco quaritur vnde vestis
hæc petenda sit, sed quare hæc vestis iam rigidè exigitur, vt
ea qui caret, *proiciatur in tenebras exteriores*. Declinat im-
probus hæreticus, & fugit verum statum quæstionis. Perga-
mus tamen, & totam eius responsionem audiamus. Nam
Dominus (inquit) *quoscunque inuitat, simul etiam vestit: ac
in omnibus nobis impletur, quod dicit Ezechiel. 16. 7. (vbi vi-
delicet indumenta bonorum operum & dona gratiæ Dei
præclare explicantur) quum nihil Deus inueniat in nobis præ-
ter miseram nuditatem & fœtidam sordes, ornare nos splendi-
do vestitu. Scimus etiam non aliter reformari nos in imagine
Dei, nisi dum Christum induimus*. Hæc omnia vera sunt, quia
vestis

*Rursum
fugit præ-
sentem quæ-
stionem.*

vestis nuptialis quæ hîc desideratur, tametsi nostra sit, nôs-
que ea indui oportet, non tamen ex nobis est, sed ex multiformi
gratia Dei. Sed hoc totum huic quæstioni adhuc *ωδωγρον*
est: & nihil ad rem præsentem pertinet. Cõcludit tamen sta-
tim Calvinus. *Non ergo pronũciat Christus, eiectum iri miserõs*
hõmines qui pretiosam vestem ex arca sua depromptam non
attulerint: sed qui reperti fuerint in suis sordibus, ubi Deus ad
examen de conuiuio suis habendum adueniet. Duo dicit Calui-
nus in hac conclusione; quorum prius nihil ad præsentem
causam facit, posterius etsi timidè ac parcè prolarum, ad cau-
sam tamen obtinendam contra Calvinũ sufficit. Verum qui-
dem est non id Christũ hoc loco pronũciare, vt omnes dam-
nentur, qui ex propriis naturæ suæ viribus fidem & bona ope-
ra non habent, neque ea de re vlla hîc vertitur quæstio. Cate-
rũm id agit Christus, quod tandem agrè agnoscit Calvinus,
quando Deus ad examen de suis conuiuio habendum adueniet,
siue id in iudicio cuiusque particulari & mortis articulo fiat,
siue (quod probabilius est) in iudicio omnium generali, illos
eiectum iri in tenebras exteriores qui in suis sordibus reperti
fuerint, id est, qui in peccatis suis (a quibus semel purgati per
baptismum, Christum in eo induti fuerint) adhuc repertiãtur,
abiecta stola prima in baptismo accepta, nec per pœnitentiam
recepta, vt ille filius prodigus mediante pœnitentia à Pa-
tre misericordiarum recepit, dicente Patre, *Cũd proferte illi*
stolam primam, &c. id est, quam prius in baptismo acceperat,
vt præclare docet S. Basilius in homilia de Pœnitentia. Sum-
ma ergo disputationis Calvinianæ est, quòd ad tantam lu-
cem verborum Christi attonitus, primũm de veste nuptiali
quæri non vult, fidemne an bona opera significet: deinde
bona opera pro honore vocationis nostræ requiri non infi-
ciatur; sed ne ad salutem necessaria videantur (quòd hæc
vestis nuptialis tam vehementer necessaria inuictè conuin-
cit) nouam quæstionem proponit, non ideo damnari homi-
nes, quòd hanc vestem ex sua arca non depromant; agrè
tandem vno minimo verbo agnoscit, *homines in suis sordibus*
reptos damnari. Sed de veste nuptiali, qualis illa sit, quàm
ad salutem necessaria, perfidus interpres nihil apertè dicit,
sed implicata illa & varia disputatione tenebras & caliginem
veritati offundere studuit. Exemplo esse potest hæc vna Cal-
uini tergiuersatio, quàm perfida & cauteriata conscientia
Scripturas tractent nostrorum temporum hæretici, sed om-
nium maximè Calvinus ipse.

Caluini
conclusio
contra
ipsius con-
cludit.

Luc. 15.

Summa
lucta Cal-
uiniãna.

1.

2.

3.

4.

5.